

LITMANOVSKÉ ZVESTI č.2

Aktuality z pútnického miesta - z Hory ZVIR

Február 2010 — Marec 2010

Milí pútnici, náhodní návštěvníci Hory Zvir, vážení turisté, všeci Bohom milovaní bratia a sestry v Kristovi. Asi pred mesiacom sme vydali prvé Litmanovské zvesti v tlačovej a rozšírenej elektronickej internetovej podobe. Po priaznivých ohlasoch chceme v započatej aktivite pokračovať.

Na Zvir prichádzalo aj v zimných mesiacoch pomerne mnoho pútnikov z blízkeho okolia, zo vzdialenejších častí Slovenska a tiež zo susedného Poľska a Česka.

Najčastejší pútnik z Poľska — Bohdan

Mnohí využili jarné prázdniny na pobyt v Litmanovej. Zvládali lyžovanie aj duchovné pookriatie na Zvire.

Trnaváci na Zvire

Väčšina z tých, ktorí odchádzajú zo Zviru, a mám možnosť s nimi prehovoriť pár viet, konštatujú, že prijali vnútorný pokoj, že **odchádzajú posilnení a upokojení.**

Azda treba prísť skúsiť a presvedčiť sa...

o. Vasil Kindja, duchovný správca Hory Zvir

Sestry, Natália a Tatiana, rodáčky z neďalekej Kamienky, venovali na Horu pôstne bohoslužobné rúcho. Pri jeho posvätení sa kňaz modlí:

Pane, všemohúci Bože... požehnaj, očisť a posväť toto kňazské rúcho, zhotovené na česť a slávu tvojho svätého mena i na okrasu a vznešenosť služobníkov tvojho oltára a tvojich svätých tajomstiev. Nech slúži ako záštita pred všetkými úkladmi a nástrahami duchovných nepriateľov i na dôstojné vysluhovanie svätých sviatostí, lebo si dobrotivý a láskyplný Boh...

Na našu Horu prišli vo štvrtok 4. marca 2010 rehoľné sestry z Rodiny Panny Márie. Svätá liturgia bola v Kaplnke zjavení. Bolo tam jedenásť novíciek, päť postulantiiek a dve sestry po formácii. Súčasťou ich charizmy je modlitba za kňazov... Bohu vďaka za to.

CESTA K VIERE CEZ ZVIR

Končila som vysokú a v diplomovke som potrebovala pomôcť s prekladom nejakých hebrejských textov. Išla som preto za našim miestnym pánom farárom s prosbou o pomoc. Medzi rečou sa ma opýtal: „Chodíš do kostola?“ Ja na to: „Nie! A nikdy tam chodiť nebudem, lebo...“ A veľmi úprimne som vychrlila zo seba celý rad dôvodov, pre ktoré nechcem do kostola chodiť. A zaklincovala som to tým, že vždy, keď tam prídem, sa mi urobí na jazyku vyrážka. Prekvapilo ma, že sa zasmial mojim dôvodom a ja som mienila do budúcnosti tvrdo presadzovať svoj postoj neveriacej dievčiny, ktorá je presvedčená, že kostol je naozaj to posledné miesto, kam by mohla chodiť rada a dokonca dobrovoľne.

Bolo to obdobie, keď sa v Litmanovej zjavovala Panna Mária. Ani neviem, kedy padlo rozhodnutie, že tam chcem ísť a pozrieť si to. Samozrejme, všetko len tak, zo žartu. Nič z toho, čo som počula, som nebrala vážne.

Nepamätám sa, kedy to bolo, ale s rodičmi sme sa tam vybrali. Bolo strašidelné počasie. Už asi tri týždne, každý deň rovnaký scenár – búrka, po nej ďalšia búrka – cez deň sa prehrali aj tri, štyri. Jednoducho búrka v jednom kuse. Čierna, usmolená obloha, drobný dážď a miestami také prudké závany vetra, že som mala pocit, akoby nás od tej cesty niečo odrádzalo, akoby nejaká temná sila cez ten vietor zúrila na všetkých, ktorí sa do Litmanovej ponáhľali.

Bolo veľmi veľa autobusov a ten náš bol odstavený až kdesi na kopci pred Jarabinou. Kráčali sme cez úplne rozmočené lúky a polia. Asfaltka na Zvir ešte vtedy nebola. Potôčik, (normálne žabe po oči) ktorý všetci dôverne poznáte, bol rozvodnený, široký a voda sa v koryte prudko valila dolu dolinou. Nevedeli sme, že asi 500 metrov od miesta, kde sa nachádzame je most a rozhodli sme sa riečku prebrodiť. Naozaj to bola psina, keď sme dolu potokom naháňali kabelky, tašky a topánky, ktoré silný prúd strhával so sebou. Niektoré tetušky mali šťastie, lebo sa nám podarilo ich majetok včas odchytiť.

Samotná Hora Zvir bola jedno veľké rozmočené bahniko. Boli sme mokří a špinaví. Začalo zjavenie. Mračiská sa odrazu roztiahli – nebol nad nami ani obláčik – ale iba nad nami! Všade dookola bola pôvodná čierňava. Ohriali sme sa, vysušili, potešili, že zase vidíme slniečko. Zjavenie skončilo, obloha sa opäť „zavrtorila“ a pokračovala búrka, akoby ani nemala prestávku. „Prvé pozvanie“, ktoré som vtedy prijala od Panny Márie mi bolo osudné.

Cesta k mojej terajšej viere bola síce ešte dlhá a trnistá, ale dnes chodím do kostola, ak sa dá, každý deň a dokonca dobrovoľne. Preto moja rada „Nikdy nehovorte nikdy“, lebo človek síce mieni, ale Pán Boh mení! Ďakujem Ti Panna Mária, že si ma zoznámila so svojim úžasným Synom i za všetky zázraky, ktorých som bola svedkom v našej rodine.

Kamila Haddenová, Huncovce

Kniha o Hore je už v ponuke na Hore

5. august 1990 bol pre väčšinu nás, obyvateľov Slovenska bežnou prázdninovou nedeľou. Dvomi školáčkami Katke Češelkovej a Ivetke Korčákovej, ktoré vyplnili takmer celý tento deň detskými zábavkami a hrami na *majdane* na Zvore, sa stal začiatkom nezvyčajných udalostí a pohnutého detstva. Z dvoch milých, neznámych a jednoduchých litmanovských detí sa stali dievčatá, ktoré začali niesť Slovensku a svetu posolstvo neba a zároveň začali niesť dovedy pre neznámy osobný kríž. Ak sa ich rovesníčky mohli naďalej nerušene vyvíjať, ony dve čelili od prvého dňa nedôvere, opozícii, neprijatiu, poznámkam, posmeškom, ale aj obdivu, úcte, zvedavosti, dávaniu sa do ich priazne... Oboje ich mohlo osobnostne a duchovne zničiť...

V ten istý deň vstúpil nečakaný a nezvyčajný kríž aj do ich domovov, do rodiny Mikuláša Češelku, do rodiny Vasiľa Korčáka, ako aj do správcovstva duchovného otca Jána Zavackého v miestnej farnosti. Ako mali reagovať na tvrdenia Katky a Ivetky ich najbližší a miestny kňaz, zástupca Cirkvi, že majú zjavenia Márie, Ježišovej Matky?

Po takmer dvadsiatich rokoch od pamätného augustového dňa sú už za nami spísané i nepísané prežité udalosti. Už sčasti vieme i aké boli reakcie, aké napredovanie.

Žena, ktorú dievčatá v extázach počas piatich rokov stretali, sa predstavila ako tá, ktorá prichádza z neba a je Nepoškvrnená Čistota. Po 6. auguste 1995 zanechala päť rokov predkladané posolstvá – jednoduché a hlboké. Učí nás čistote srdca a celého nášho bytia... Povzbudzuje nás k modlitbe, k modlitbe srdcom, učí nás jednoduché, ale hlboké modlitby... Často nám dáva na vedomie, že nás miluje a že sme jej drahí... Pripomína nám to najpodstatnejšie, že poslaním každého z nás je milovať – Boha a človeka... Povedala, že ostáva prítomná na Hore Zvir...

Predslov z knihy o. F. Dancáka: Litmanovská hora nás pripravuje na čítanie dôležitých udalostí, ilustrovaných fotografiami, ktoré sa udiali na Hore i mimo nej za devätnásť rokov.

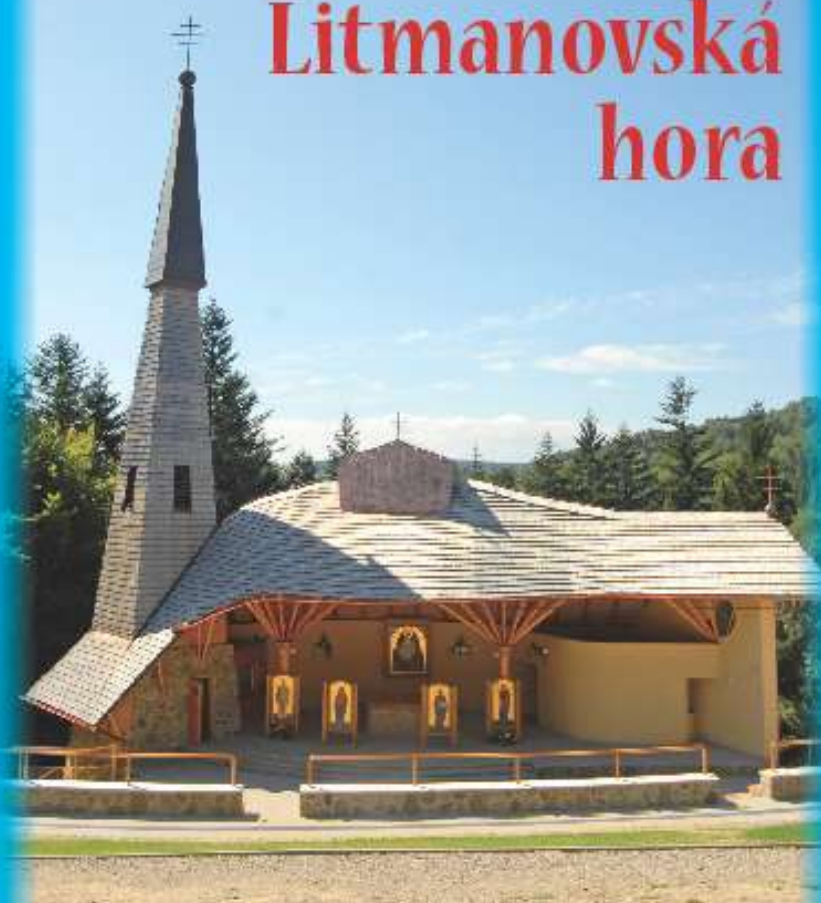
Litmanovská hora

František Dancák

František Dancák

Litmanovská hora

Kňaz a kríž pastorácie

Kázeň o. Vasila Kindju na Hore Zvir na prvú marcovú nedeľu - 7. marca 2010

Na našu Horu prišli vo štvrtok 4. marca sestry z Rodiny Panny Márie. Svätá liturgia bola v Kaplnke zjavení. Bolo tam jedenásť novíciek, päť postulantiiek a dve sestry po formácii. Vedel som, že sa modlia za kňazov, že je to súčasťou ich charizmy. Usiloval som sa povzbudiť ich vo vytrvalosti a horlivosti v tomto smere. Práve počas kázne vo mne skrsla myšlienka, že v prebiehajúcom roku

kňazov by mohli byť ladené v tomto duchu aj kázne na Hore na prvé nedele, aj keď rok kňazov za štyri mesiace skončí.

Preto som sa dnes rozhodol pre tému kňaz a kríž, keďže je vo východnom obrade Krížupoklonná nedeľa. (Najbližšie to bude na Nedeľu Božieho Milosrdenstva).

Počuli sme v evanjeliu (Mk 8,34 – 9,1) slová: *Ježiš volal k sebe zástup aj učeníkov: Kto chce ísť za mnou, nech zaperie sám seba, vezme svoj kríž a nasleduje ma. Lebo kto by si chcel život zachrániť, stratí ho, a kto stratí svoj život pre mňa a pre Evanjelium, zachráni si ho.* Slovo pre zástup aj učeníkov, teda pre všetkých nás. A aj pre nás v kňazskej službe. A oslovila ma ešte jedna veta, tá, ktorou sv. Ignác z Loyoly, okrem iného, získal sv. Františka Xaverského pre Krista: *Čo osoží človeku, aj keby celý svet získal, ale svojej duši by uškodil?!* Tieto slová sú dobrým východiskom k tomu, čo vám chcem tlmočiť, a čo vo svojom vnútri cítim.

Aký kríž nesie kňaz? Aké pokušenie? Kňazské kríže sú rôzne. Keby som to tu chcel vymenovávať, asi by som nestihol povedať už nič iné. Jedna vec, téma, s ktorou by som sa chcel dnes podeliť je ... – no skúste ju sami uhádnuť zo skutočných príkladov, ktoré vám idem povedať.

Keď som si vo formácii robil kurz angličtiny, prišli na Slovensko traja kňazi - Íri. Veľmi dobrí. Jeden z nich učil na strednej škole ekonómiu. Tak som rozmýšľal. Je to kňazské? Nie je to kňazské? Nevylučujem to. Ale - zdalo sa mi, že možno berie miesto a chlieb laikom, odborníkom v ekonómii. A viem, ako je v Írsku. Ako tam ľudia túžia po Bohu, po sprostredkovaní živej viery, po duchovnom povzbudení. Nemohol sa radšej venovať týmto ľuďom?

V deväťdesiatych rokoch som bol na päť týždňov v Londýne. V jednom rehoľnom dome bol kňaz z Indie – taký šesťdesiatnik. Vedec. Veľmi milý. Často sme sa stretli a prehodili zopár viet. Venoval sa niečomu ohľadom botanickej záhrady. Dostal aj indicke vyznamenanie. Znova som sa pýtal sám seba: Na to ho Pán Boh povolal do kňazstva, aby robil vedu v oblasti biológie?

Jeden môj známy, ktorý začal žiť svoj rodinný život v Austrálii, (už je celá rodina na Slovensku) mi však povedal iný príklad: Bol vo farnosti, kde bolo asi 2500 rodín. Správca farnosti a kaplán si rozdelili rodiny. Každý deň šli navštíviť jednu z tých rodín. Takto spoznávali situá-

ciu týchto svojich veriacich, spoznávali ich potreby, a potom im pomáhali. To ma fascinuje...

Všetci pokrstení sú pozvaní ohlasovať Božie Slovo. O koľko viac my kňazi? Apoštoli si povedali – vyčleňme diakonov na obsluhu, a my sa venujme službe Slova, vysluhovaníu Sviatostí, kontaktov s ľuďmi.

Keď za komunizmu postavil niektorý kňaz faru, to sa mi tak rá-talo. Vtedy to bolo ťažké. Potom, po komunizme, sa stavalo mnoho fár a kostolov. Človeka to tešilo. Ale dnes to vnímam troška ináč. Všetko je v poriadku, treba aj stavať, aj to, čo sme tu na Hore postavili, veď, kde by ste napríklad sedeli. Ale je veľkým pokušením pre nás kňazov, venovať sa inému, ako podstate. A toto je náš kríž – byť prikovaný tak, ako bol Ježiš priklincovaný ku krížu – k tomu, čo máme robiť na prvom mieste. Ohlasovať, povzbudzovať, napomínať, venovať sa človeku,

modliť sa.

Čo všetko sme schopní robiť? Vidíte medzi nami kňazov umelcov, kňazov vedcov, kňazov stavbárov, kňazov športovcov, kňazov podnikateľov... A čo všeličo dokážeme. Ktovie, prečo Ježiš vybral práve jednoduchých rybárov? Či oni ešte vedeli niečo okrem chytania rýb? Asi vedeli. Ale zanechali všetko, hlavne profesionálne rybárčenie.

Pokúšenie utiecť od kríža ohrozuje každého jedného z nás kňazov. Modlíte sa za nás, kňazov? Modlite sa a nielen za kňazov. To býva všeobecný problém. Únik od podstaty. Otec rodiny uteká pred problémami do krčmy alebo k televízoru. Často aj mama. Mamka to obyčajne, ale musí zvládať. Z každého stavu sa človek často snaží uniknúť. Cítite to tak, či nie? Zamyslime sa nad tým, či to nie je pravda o nás všetkých. Útek od stavovského kríža, od toho, čo máme prednostne robiť. Napríklad, namiesto venovaniu sa dieťaťu, prania či žehlenia, radšej pozerám televízor. Nie je to únik od môjho kríža? Kríž ani nemusí byť veľmi evidentný, bijúci do očí. A toto je nebezpečné aj pre nás kňazov.

Otec kardinál Tomko v septembri 2008 vo Vranovskej bazilike povedal v kázni kňazom okrem iného toto: „Pavol odkryje na ceste do Damasku aj tajuplné spojenie Ježiša Krista s jeho učeníkmi v tajomnom Tele Kristovom: Šaul prenasleduje kresťanov a sám Ježiš sa sťažuje, že jeho prenasleduje. Pavol intuitívne pochopí, že vzkriesený Kristus žije duchovne v nich, že ich spája v nový Boží ľud, ktorého je hlavou. Ako to vyjadrí v liste Efezanom, *on ustanovil niektorých za apoštolov,... za evanjelistov a iných za pastierov a učiteľov,...na budovanie Kristovho tela* (Ef 4, 11-12), ktorým je *Božia Cirkev v Korinte a ...na každom mieste, kde sa vzýva jeho meno* (porov. 1 Kor 1,2). Teda i v Ríme, v Košiciach, vo Vranove, **všade sa pracuje na budovaní Kristovho tela**, ktoré vzkriesený Kristus považuje a cíti ako svoje údy, ktoré nám zveril do opatery, aby sme ich viedli k zdravému rastu. Drahí bratia kňazi, **chápete, čo to znamená pre našu prácu?** Pokúste sa previesť si do dôsledkov toto chápanie našej každodennej pastorácie po farnostiach, a to aj vo svetle 2. a 3. hla-

vy Listu k Filipanom a celej Pavlovej náuky o tajomnom Tele Kristovom. Potom sa nám ukážu ako malicherné rôzne ambície a rozlišovania medzi miestami, kde by sme chceli pracovať a **vzbudí sa v nás aj fantázia, podnikavosť a horlivosť.**“ A ešte voľnejšie pokračoval: „Nám Slovákom vyčítajú práve toto, že sa usalašíme, usadíme na určenom mieste a sedíme tam ako kvočky. A chýba nám podnikavosť, určitá fantázia, čo nového robiť, ako v istých situáciách napredovať.

Teraz sa mi neustále sťažujú, čo máme robiť s tými deťmi, mládežou. A vy (kňazi), čo robíte s mládežou? Diskotéky nám rastú vo veľkom, rozmnožujú sa, kvitnú. V Taliansku sú v nedeľu ráno vždy nové a nové hekatomby?, buď kandidátov na smrť alebo mŕtvych mladých ľudí, čo sa zabíjajú, pretože v noci bola jasne droga, bol alkohol, bolo to oslepujúce svetlo, ale nie také, ako na ceste Pavla do Damašku. My musíme tým mladým ľuďom voľačo dať...

Nevnímame, že v nich je tiež Kristus, tajomný Kristus, ktorý žije a chce žiť?! Keď by sa oni chceli zabaviť spolu, treba im v tom voľajako pomôcť, **podľa možnosti byť s nimi...** Vynachádzavosť. Na každom mieste, každý z tých mladých i starých je údom tajomného tela Kristovho. *(podľa archívu Rádia Lumen zo 6.9.2008 Špeciálne relácie)*

Ak muž takéhoto formátu, ako otec kardinál Tomko, hoci je už po osemdesiatke, povie kňazom, že možno bude treba ísť aj na diskotéku k tým mladým, tak sa nám treba asi nad niečím zamyslieť... Nie pre svoju zábavu budeme premýšľať napríklad nad diskotékou, ale preto, aby sme ich získali pre Krista, pre ich vnútornú slobodu v Ježišovi Kristovi. Je veľmi jednoduché povedať: jój, aká je tá naša dnešná mládež skazená! Ponúkame im však z našej strany dostatok dobrých podnetov? Ak nie, ako ich potom môžeme kritizovať?

Keď bolo v deväťdesiatom roku v Ríme stretnutie šiestich tisícov kňazov z celej zemegule, náš kardinál Tomko už vtedy hovoril kňazom: ***Vyjdime z našich úradov a hľadáme tých vzdialených! Nečakajme, že oni prídu za nami! Rozsievajme, či to je vhodné, alebo nevhodné.***

Prosím vás bratia a sestry, aby ste sa veľmi modlili za nás práve na tento úmysel. Aby sme niesli ten nám určený kríž. Stavovský kríž toho, čo máme robiť. Jeden kňaz, ktorý dával duchovné cvičenia mladým bohoslovcem, hovorí: ***Budete o chvíľu svätení. A pýtajte sa, keď ide o apoštolské pravdy: Máš skutočne svätého Ducha? Ducha Božieho? Ako ho budeš odovzdávať iným s pomocou Božej milosti? Ak odpovieš nie, aký zmysel má celá tvoja formácia?*** Celá filozofia? Celá príprava v oblasti jazykov? Homiletika? Príprava z dogmatiky, morálky? Čo pomôže lekárovi, ak je expertom v oblasti literatúry, alebo čohokoľvek iného, a pritom sa zle vyzná v medicíne? Šli by ste k takému dokto-

rovi, keby ste vedeli, že je to babrák? A keď sme babrákmi my? Je to tvrdé slovo. Preto sa za nás máte modliť. A to sa netýka len mladých kňazov.

Ak si tridsaťročný, štyridsaťročný, ba aj viac a vyhaslo v tebe nadšenie Božieho Ducha? Máš v sebe ešte Božieho Ducha? Alebo ti všetko zovšednelo a si už len rutinér? Odkážeš kázeň spred dvadsiatic rokov, dáš rozhrešenie a ideš na rybačku alebo na party, či inde? Je to pre nás nesmierne pokušenie. Únik od povinností. Únik od ľudí. Som presvedčený, že my kňazi sme od vás veriacich jednoducho ušli. Nech si na to povie kto chce, čo chce. A začínam od seba samého. Vy nás potrebujete. Nie ako ľudí, ale ako tých, ktorí boli vysvätení pre vás! Môže byť niekto z nás vynikajúci teológ, každý kňaz, môže kázať tým najatraktívnejším spôsobom, ale svet nepocituje hlad po teológii. Svet lačnie po Bohu. Nikto z nás netúži po nekonečných múdrostiach. Naše srdce túži po Bohu. Prvotná Cirkev nevysvetľovala ľu-

ďom teológiu o Duchu Svätom. Cirkev prinášala Ducha Svätého, skúsenosť jeho moci. Hladný človek túži po skutočnom pokrme, a nie po atraktívnych obrázkoch predstavujúcich potravu. A nechce slová, namiesto jedla. Čo to znamená, byť schopným odovzdať iným Svätého Ducha? Podstata veci je len jedna. Mať schopnosť premieňať srdcia a životy iných ľudí mocou vlastného slova a mocou vlastnej modlitby zakorenenej v Božom duchu.

Náš milovaný pápež, Boží služobník Ján Pavol II. napísal encykliku *Cirkev žije z Eucharistie*. Vedel, že je to pravda. A my sa pýtajme ďalej, môže byť eucharistia bez kňazov? Môže? Dobré vieme, že nemôže, ani sviatosť zmierenia, ani... Tak sa za nás modlite... ak chcete prežívať a prijímať živého Krista v Eucharistii.

Bratia a sestry, cítili ste pomoc niekoho, toho, kto vás potiahol? Povzbudil? By som sa divil, keby nie. Tu je teraz zima a sneh. Raz mi museli potlačiť auto dvaja ľudia, aby som vyšiel sem na Horu. Keď zapadneme autom, potrebujeme pomoc. Keď zapadne človek duchovne alebo ľudsky, čo potrebuje? Pomoc. Keď zapadne kňaz, keď vyhorí, keď je vysušený, utrápený, potrebuje vašu modlitbu, či nie? Viete, čo chcem povedať? Viete, aký kríž nesieme, okrem tých všetkých iných? Kríž, aby sme neušli od podstaty kňazstva! Od toho, čo máme prednostne robiť! Aby sme neušli od vás! Aby sme si boli vedomí, čo Ježiš hovorí: **Chod'te a ohlasujte!**

Nie „chod'te a stavajte“, ale – keď treba, aj stavajte. Chod'te a športujte. Chod'te a robte vedu. Svet má dosť vedcov, športovcov, stavbárov, novinárov. Dokonca nemajú mnohí zamestnanie. Ale svet nikdy nebude mať dostatok horlivých kňazov bez vašej modlitbovej podpory. Únik od kríža potrebnej a primeranej pastorácie — veľké pokušenie nás všetkých. A keďže

hovoríme o kňazstve – prosím vás, modlite sa za nás! Aj my sa za vás modlíme. Sme jedna veľká rodina. Spomeňte si na to zapadnuté auto. Potrebujeme potlačiť. A aj navzájom. Pomôcť niest' kríže.

Ako ľahko je klaňať sa krížu, videli ste to počas liturgie pred čítaniami. Poklonili sme sa, pobožkali... To je vonkajšia úcta. Ale klaňať sa krížu v srdci, znamená niest' svoj kríž a pomáhať ho niest' aj iným. Toto je podstata klaňania sa krížu.

Ďakujem že ste tu, pretože už len to, že ste tu, už to je vaša obrovská modlitba obety (cestovanie, finančné prostriedky, výstup na Horu, znášanie chladu a vetra...) Skúste to obetovať za nás kňazov, ak nemáte niečo iné v úmysle. Viete, že sme slabí, že prežívame ťažkosti ako každý smrteľník. A veľmi sa teším, že ste tu. Nevieme, čo ešte príde. Na jednej strane akoby ľudia ochabovali, a na druhej „zvyšok Izraela“ je verný.

Na záver vám uvediem skúsenosť v úvode spomínaného sv. Františka Xaverského z Indie. V listoch píše sv. Ignácovi aj takéto myšlienky:

„Ešte som sa nezastavil, odkedy som sem prišiel. Usilovne chodím po dedinách a obmývam svätou vodou všetky deti, ktoré ešte neboli pokrstené. Takto som zachránil veľké množstvo detí, ktoré, ako sa hovorí, nevedeli rozlíšiť pravú ruku od ľavej. Deti ma nenechali ani pomodliť sa breviár, ani najesť sa a odpočinúť si, kým som ich nenaučil nejakú modlitbu. Vtedy som začal chápať, že takým patrí nebeské kráľovstvo.

A pretože som takéto nábožné žiadosti nemohol bez hriechu odmietnuť, začal som so Sláva Otcu i Synu i Duchu Svätému a vstěpoval som im Apoštolské vyznanie viery, Otčenáš a Zdravas Mária. Zbadal som u nich veľké nadanie. Keby bol niekto, kto by ich naučil kresťanským prikázaniam, nepochybujem že by z nich boli vynikajúci kresťania.

Veľmi mnohí v týchto krajoch nie sú kresťanmi len preto, že niet nikoho, kto by ich kresťanmi urobil. Veľmi často mi napadá, že by som mal pochodiť po európskych univerzitách, najmä parížskej, a všade kričať ako blázon a vyzývať tých, čo majú viac učnosti ako lásky: „Ach, aké nesmierne množstvo duší sa vašou vinou nedostane do neba a budú zatratené!"

Kiežby sa o toto aspoň toľko starali ako o svoje štúdiá, aby mohli vydať Bohu počet zo svojich vedomostí a zverených talentov!

Mnohí z nich by sa pohnutí touto myšlienkou oddali rozjímaniu o Božích veciach, a tak sa naučili počúvať, čo v nich hovorí Pán, **zanechali by ľudské túžby a ohľady a celí by sa odovzdali Božím vnuknutiam a jeho vôli.** Z hĺbky duše by volali: „Tu som, Pane; čo chceš, aby som urobil? Pošli ma, kam sa ti páči, hoc aj do Indie!“...

Veľký pôst zanedlho skončí...
Križ ostáva...

Ťažko chorý otec mladej rodiny z Vranova nad Topľou prišiel ďakovať za obdržané milosti a prosiť za svoje uzdravenie z ťažkej choroby.

Pripojme sa k modlitbe za jeho uzdravenie i za uzdravenie mnohých iných ťažko nemocných, ktorí prichádzajú na Horu Zvir a vkladajú svoju nádej do orodovania Nepoškvrnenej Čistoty...

Každý utorok máme na Hore Zvir po svätej liturgii moleben (pobožnosť) za chorých a za iné úmysly pre živých.

Kondák 5.hlas

Navštív, milosrdný Kriste, chorých a zbav ich ťažkej nemoci. Uzdrav ich, ako si uzdravil Petrovú svokru i porazeného. Ty si prijal naše bolesti a trápenia, lebo si všemohúci a plný dobroty.

Častých pútnikov z ned'alekého Poľska neodradil ani sneh, miestami siahajúci až po pás...

Na Hore znova zavítal Vít Janeček režisér úspešného filmového dokumentu *Ivetka a hora*. Bude ďalší?

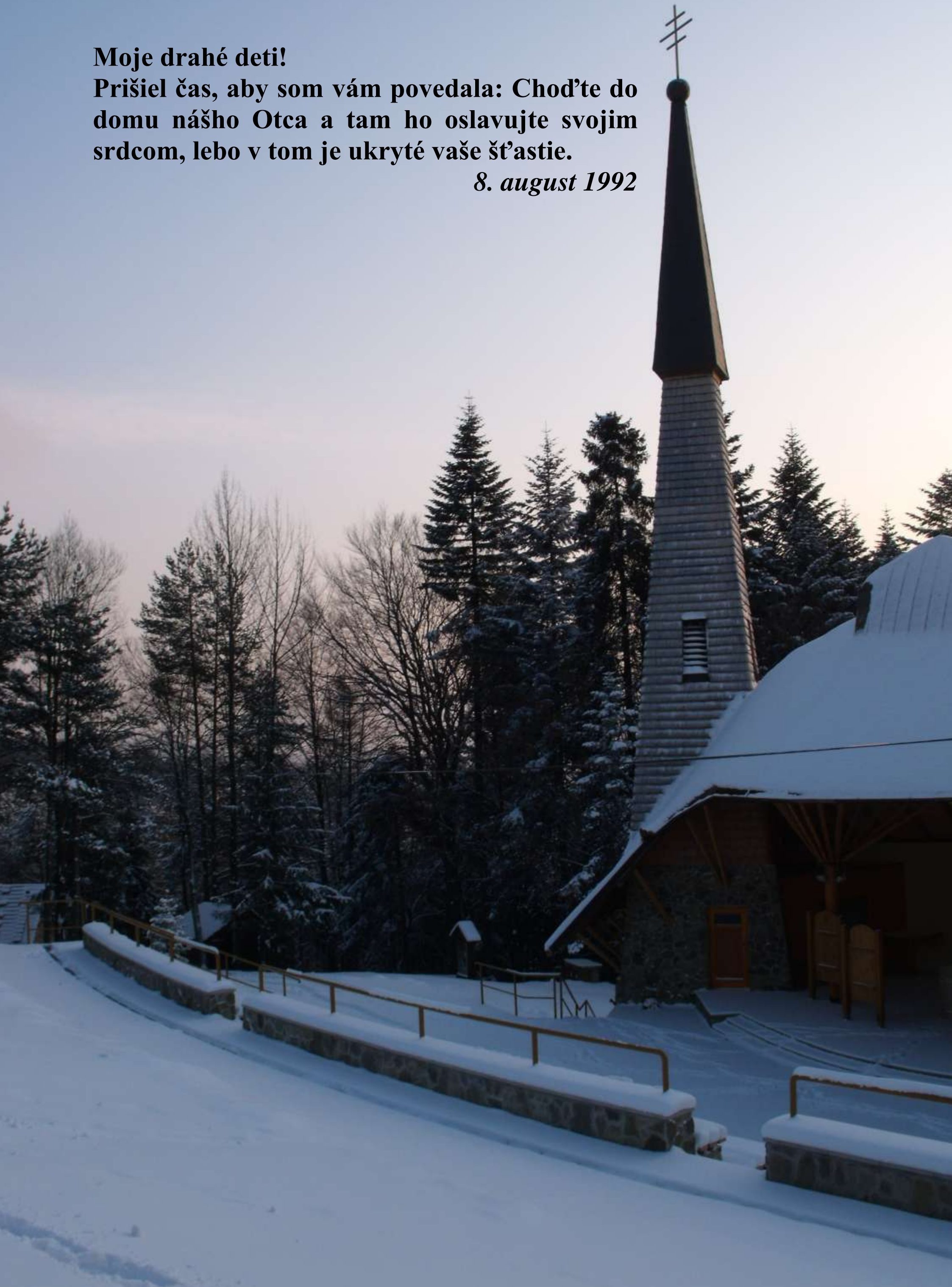
Dvaja železničari z českej Vysočiny dali prednosť Litmanovskej Hore pred „kúpeľnými radovánkami“. Jeden z nich je veriaci, druhý sa bránil, že on nepraktizuje vieru. Dobrota jeho srdca a jasná tvár však naznačovali, že dotyk Božej lásky nemusí byť ďaleko od jeho osoby...

Moje drahé deti!

Prišiel čas, aby som vám povedala: Chod'te do domu nášho Otca a tam ho oslavujte svojim srdcom, lebo v tom je ukryté vaše šťastie.

8. august 1992

OZNAMY:

KAŽDÝ UTOROK — MOLEBEN

KAŽDÝ PIATOK — PANYCHÍDA

Na Hore Zvir sme začali slúžiť každý utorok a piatok osobitné pobožnosti, ktoré nesú vo východnom obrade uvedené názvy.

V utoroky je to MOLEBEN — pobožnosť za potreby živých — za uzdravenie, za zdravie a Božie požehnanie, za obrátenie, za oslobodenie od závislosti a za ostané podobné prosebné úmysly.

V piatky je to PANYCHÍDA — pobožnosť za zosnulých.

Úmysly možno nahlásiť priamo na Hore Zvir duchovnému správcovi alebo zamestnancom a tiež prostredníctvom internetu vkindja@gmail.com .